

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 301/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Peter Franko, advokátskou kanceláriou s. r. o., Popradská 82, Košice, IČO 47 254 980, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Franko, PhD., proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co 1/2019 z 27. novembra 2019 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 132/2020 z 27. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 1/2019 z 27. novembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 132/2020 z 27. júla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ žiada obe napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť príslušným súdom na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

1.1. Ústavná sťažnosť bola pomocou technických a programových prostriedkov schválených plénom ústavného súdu [§ 46 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi, sudcovi I. senátu

ústavného súdu, ktorý oznámil predsedovi ústavného súdu podľa § 49 ods. 4 zákona o ústavnom súde dôvody svojho vylúčenia z danej veci. Podľa čl. IV ods. 1 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 [ďalej len „rozvrh práce“ (dostupný na webovom sídle ústavného súdu)] rozhodol II. senát ústavného súdu uznesením č. k. II. ÚS 217/2023 z 26. apríla 2023 o vylúčení sudcu spravodajcu z prejednávanej veci. Podľa čl. III ods. 1 písm. c) rozvrhu práce vylúčeného člena prvého senátu zastupuje člen štvrtého senátu, podľa písm. d) neprítomného vekom mladšieho člena senátu alebo z rozhodovania vylúčeného vekom mladšieho člena senátu zastupuje vekom mladší člen senátu určený podľa písmena c). V danej veci je týmto sudcom člen štvrtého senátu Ladislav Duditiš.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v procesnej pozícii žalobcu v spore o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Napadnutá dobrovoľná dražba, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľa nachádzajúce sa v obci [REDAKOVANÉ], okrese [REDAKOVANÉ] sa uskutočnila 9. januára 2017 na návrh žalovaného v 1. rade ako záložného veriteľa. Dražbu vykonával žalovaný v 2. rade ako dražobník a jej priebeh osvedčovala notárka JUDr. Andrea Barancová notárskou zápisnicou sp. zn. N 2/2017, Nz 429/2017, NCRIs 454/2017. Na dražbe sa zúčastnili ako jej účastníci žalovaní v 3. a vo 4. rade.

3. Okresný súd Revúca (ďalej len „okresný súd“) v poradí prvým rozsudkom č. k. 6 C 3/2017 z 9. mája 2017 rozhodol, že dobrovoľná dražba je neplatná. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a uložil žalovaným v 1. až vo 4. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvod neplatnosti dražby založil okresný súd na tom, že počas dražby nebol dodržaný postup podľa § 20 ods. 7 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z. z.“), pretože žalovaní v 3. a vo 4. rade ako účastníci dražby po tom, čo na tretiu výzvu licitátora urobili najnižšie podanie, neboli licitátorom trikrát vyzvaní na zvýšenie urobeného podania. To považoval okresný súd za zásadné porušenie zákona s následkom neplatnosti dražby.

4. Proti uvedenému rozsudku vo výrokoch o určení, že dobrovoľná dražba nehnuteľnosti je neplatná, a o náhrade trov konania podali odvolanie žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 Co 149/2017 z 18. apríla 2018 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil vo výrokoch o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti a o náhrade trov konania a v tejto časti vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Nesprávny procesný postup odvolací súd videl v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdom prvej inštancie v nadväznosti na nedostatočné vyhodnotenie skutkových zistení. Okresnému súdu vytkol, že sa neriadil zákonnými pravidlami hodnotenia dôkazov, jeho rozhodnutie považoval aj za nepreskúmateľné.

5. Na základe zrušujúceho uznesenia krajského súdu rozhodol okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 6 C 3/2017 z 26. októbra 2018 tak, že žalobu zamietol a priznal náhradu trov žalovaným v 1. až vo 4. rade. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovaným v 1. až vo 4. rade nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol ako neprípustné podľa § 447

písm. c) CSP, žalovaným v 3. a vo 4. rade priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania a žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zrekapituloval doterajší priebeh konaní pred všeobecnými súdmi. Podstata arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu podľa neho spočíva v odsúhlasení „nesamostatnosti“ prvostupňového súdu v otázke autonómie pri voľnom hodnotení dôkazov a právneho názoru okresného súdu o viazanosti skutkovými závermi odvolacieho súdu, aj keď s nimi okresný súd nesúhlasí. Okresný súd vo svojom prvom rozhodnutí vyhovel žalobe o neplatnosti dražby. Na základe zrušujúceho uznesenia krajského súdu z 18. apríla 2018, v ktorom sťažovateľ vidí nezákonný zásah odvolacieho súdu do skutkového stavu bez doplnenia dokazovania, resp. jeho zopakovania, si okresný súd nezachoval autonómiu pri voľnom hodnotení dôkazov, ale cítil sa byť viazaný skutkovými zisteniami odvolacieho súdu, preto postupoval nezákonne. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku k rovnakej odvolacej námietke sťažovateľa vôbec nevyjadril.

7. Sťažovateľ argumentuje proti záveru prvostupňového súdu o viazanosti skutkovými závermi odvolacieho súdu, a to citovaním § 391 ods. 2 CSP, ktorý upravuje *expressis verbis* viazanosť súdu prvej inštancie iba právnym názorom odvolacieho súdu. V tejto súvislosti poukazuje na vylúčenie analógie v procesnom práve, na koncept „silného sudcu“, na zásadu voľného hodnotenia dôkazov a na koncept neúplnej apelácie.

8. Porušenie práv sťažovateľa najvyšším súdom spočíva v tom, že arbitrárne vyhodnotil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, keď na námietku o nezodpovedaní podstatných argumentov odvolacím súdom reagoval tak, že ide len o ďalšiu polemiku s právnym názorom odvolacieho súdu. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd nesprávne vyhodnotil dovoláciu námietku v jej podstate, a tak dospel k záveru, že nezakladá vadu zmätočnosti. Dovolacou námietkou nebola „*námietka týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom*“, ale námietka schválenia postupu nesamostatnosti okresného súdu pri voľnom hodnotení dôkazov, resp. jeho pocit viazanosti skutkovými zisteniami, ku ktorým dospel krajský súd bez doplnenia dokazovania.

9. Najvyšší súd sa iracionálne a svojvoľne vysporiadal s otázkou viazanosti skutkových záverov krajského súdu prvostupňovým súdom a arbitrárne *de facto* schválil protiústavnú argumentáciu a postup odvolacieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu v odvolacom konaní a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

11. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu spočíva v tom, že krajský súd mal ignorovaním sťažovateľovej odvolacej námietky v podstate „odobriť“ nezákonný rozsudok okresného súdu, keďže okresný súd v ňom mal rozhodnúť „bez zachovania vlastnej autonómie“ v rozpore s vlastným právnym názorom a zásadou voľného hodnotenia dôkazov, a to výlučne na základe nezákonného zásahu krajského súdu do skutkového stavu prostredníctvom zrušujúceho uznesenia z 18. apríla 2018.

12. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Zmyslom a účelom uvedeného princípu je, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu.

13. Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok krajského súdu bol predmetom súdneho prieskumu zo strany najvyššieho súdu v dovolacom konaní iniciovanom na základe dovolania sťažovateľa (pričom námietky uplatnené v ústavnej sťažnosti a dovolaní sú obsahovo totožné), uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

14. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že nemá právomoc na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

15. Sťažovateľ nesúhlasí s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorý mal pri odôvodnení odmietnutia dovolania arbitrárne vyhodnotiť dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, keď na námietku o nezodpovedaní podstatných argumentov odvolacím súdom reagoval, že ide len o ďalšiu polemiku s právnym názorom odvolacieho súdu, a nevystihol skutočnú podstatu argumentácie sťažovateľa a arbitrárne uznal správnosť postupu nižších súdov. Tým malo dôjsť k porušeniu označených práv.

16. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 593/2017). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 124 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05).

17. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (z novších rozhodnutí napr. II. ÚS 206/2015, I. ÚS 41/2019). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

18. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu rovnako vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (III. ÚS 450/2017). To, samozrejme, neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľa.

19. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ani ich „neakceptovanie“ nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

20. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, aby v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľom v ústavnej sťažnosti. Zároveň posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

21. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie s poukazom na § 420 písm. f) CSP, pričom námietky uvedené v dovolaní boli obsahovo zhodné s námietkami uvedenými v ústavnej sťažnosti. Najvyšší súd po všeobecnej charakteristike prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP v podstatnom uviedol, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, pričom nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži základné konanie a konanie na odvolacom súde. Najvyšší súd bol preto viazaný závermi súdov nižších inštancií, že neboli zistené žiadne okolnosti spôsobujúce neplatnosť dobrovoľnej dražby predmetných nehnuteľností. Zároveň nezistil, že by konanie bolo postihnuté závažnými deficitmi v dokazovaní.

22. Najvyšší súd následne v podstatnom zhodnotil, že prvý rozsudok okresného súdu z 9. mája 2017 bol zrušený odvolacím súdom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, pričom nesprávny procesný postup videl odvolací súd v jeho nepreskúmateľnosti, nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia v nadväznosti na nedostatočné vyhodnotenie skutkových zistení. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť doplniť dokazovanie a následne vyhodnotiť všetky dôkazy, a to každý

jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti. V prejednávanej veci tak dokazovanie vykonával výlučne súd prvej inštancie, ktorý dôkazy aj hodnotil a ustálil skutkový stav. Odvolací súd nevykonával dokazovanie, neprehodnocoval dôkazy vykonané okresným súdom, nemohol teda dospieť k inému zisteniu skutkového stavu, ako to tvrdí žalobca. Svojím skorším rozhodnutím zrušil rozsudok okresného súdu z dôvodu nepreskúmateľnosti a nedostatočného odôvodnenia. V zrušujúcom uznesení nevyslovil právny názor, ktorým by bol súd prvej inštancie viazaný, tobôž nebol viazaný odlišnými skutkovými závermi zistenými odvolacím súdom, keďže odvolací súd dôkazy ani skutkový stav nevyhodnocoval. Dovolacia námietka o nerešpektovaní § 383 a § 384 ods. 1 CSP tak nedopadá na prejednávaný spor, a teda nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania.

23. Ústavný súd sa s argumentáciou najvyššieho súdu stotožňuje. Krajský súd v uznesení z 18. apríla 2018 skutočne nevyslovil záväzný názor na skutkový stav, okresnému súdu vytkol nedostatočné odôvodnenie jeho rozsudku a nerešpektovanie pravidiel hodnotenia dokazovania. Okresný súd skutkový stav nanovo vyhodnotil v druhom rozsudku (napriek rozporuplnému textu bodu 20 jeho odôvodnenia), pričom krajský súd v napadnutom uznesení vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho v odôvodnení zhrnul okresný súd, a sám žiadne skutkové zistenia nevykonával.

24. Ústavný súd po komplexnom posúdení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru o ústavnej akceptovateľnosti rozhodnutia o odmietnutí dovolania sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP ako neprípustného. Najvyšší súd sa dostatočne zaoberal mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, a to aj vo vzťahu k postupu súdov nižšej inštancie (body 18 až 18.1), čím poskytol ochranu označeným právam, čo je pre ústavný súd pri posudzovaní napadnutého rozhodnutia podstatné. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní sťažovateľa zákonom predpokladaným spôsobom, aplikujúc relevantnú právnu úpravu vzhľadom na jej účel. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch. Právny záver najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

25. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

26. Ústavný súd preskúmava skutkové a právne závery súdov z hľadiska parametrov ústavnej udržateľnosti, a to z hľadiska základného práva, ktorého porušenie je namietané. Nie je teda úlohou ústavného súdu, aby v prípade ústavnej udržateľnosti komplexne nahrádzal rozhodovanie všeobecného súdu, a preto ústavný súd v dotknutej veci odmietol ústavnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Nad rámec rozhodnutia o odmietnutí ústavnej sťažnosti ústavný súd dodáva, že z vecného hľadiska považuje za správny právny záver krajského súdu vo vzťahu k tvrdeným okolnostiam neplatnosti dobrovoľnej dražby. Na tomto mieste zdôrazňuje predovšetkým správny výklad § 20 ods. 7 zákona č. 527/2002 Z. z. v bodoch 7 a 8 odôvodnenia jeho rozsudku. Zmyslom výzvy a vyhlásenia licitátora je upozornenie prítomných účastníkov dražby na možnosť urobiť vyššie podanie, a to s cieľom dosiahnuť čo najvyšší možný výtťažok. Praktický význam tohto postupu sa však nepochybne vytráca, ak je prítomný jediný dražiaci účastník, a preto ani prípadné nedodržanie postupu licitátora za takýchto okolností nie je okolnosťou spôsobilou vyvolať neplatnosť dobrovoľnej dražby.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu